

det ikke er Hensynet til Høngeerhverv, der er det afgørende for de paagældende. Der ved kan f. Eks. være tænkt paa noget saadant som Børnehjem og Asyl, hvor det jævnlige er Tilfældet, at det vel koster noget, men mindre end den virkelige Værdi af Underholdet, idet Indretningen til Dels bestaar ved velvillige Bidrag og Lignende. Der har man et Eksempel paa Tilfælde, hvor man kan sige: Skønt der her betales lidt, er Plejeforholdet ikke begrundet i noget Hensyn til Erhverv. Det er den Slags Tilfælde, der sigtes til paa det Sted i Loven.

Hvad Spørgsmaalet om Frivillighed eller Tvang angaar, vil jeg blot gøre den Bemærkning, at den Omstændighed, at der maatte paa flere Steder i Landet ikke er noget Tilshyn, beviser ikke, at det ikke har været muligt at skaffe noget Tilshyn. Den kan lige saa godt kun bevise det, at Sogneraadet ikke har gjort sig tilstrækkelig Umage for at faa et Tilshyn, at man ikke har taget noget videre Notits af Loven, og det er det, der utvivlsomt nærmest er Tilfældet. Hvad Affattelsen af Vædringsforslaget angaar, vil jeg først gøre den Bemærkning, at det Ord „beskikke“ betyder i og for sig slet ikke det samme som „paalægge“. Der er mangfoldige Lovbestemmelser, hvor der tales om at beskikke den eller den til det eller det. Men det betyder ikke, at han skal være tvungen til at overtage det Hverv. Jeg skal dernæst bemærke, at denne Analogi fra almindelige borgerlige Ombud kan netop ikke bruges, fordi der ikke i Paragraffen indeholdes nogen som helst Henvisning dertil. Havde der staaet i Forslaget, at Kommuneraadene efter de almindelige Regler for Ombud kunne paalægge Folk at gøre det og det, er det klart, at det ikke kunde paalægges Fruentimmer. Men da det ikke staaer der, og da dette er noget nyt, ogsaa for Mændenes Vedkommende, idet dette Tilshyn jo heller ikke hidtil har været borgerligt Ombud for dem, saa mener jeg, at der maa bruges tydeligere Udtryk, naar man skal være sikret imod at komme til et saa abnormt Resultat som det, at dette skulde kunne paalægges Kvinder, thi det mener jeg absolut, man maa komme til, naar Loven kommer til at lyde saaledes, som de ærede Medlemmer foreslaa. Der staaer i 1ste Stykke af § 3, at Tilshynet overdrages en eller flere dertil egnede Mænd eller Kvinder, som Kommuneraadet dertil kan formaa, og saa skal det hedde i næste Stykke efter Vædringsforslaget, at Kommuneraadet beskikker et saadant Tilshyn. Derfor tror jeg, at enhver naturlig Fortolkning af Loven vil føre til det Resultat, hvis man

overhovedet gaar ud fra, at det er en tvungen Sag, at Tilshynet ogsaa maa kunne paalægges Kvinder. (Trier: Der staaer ikke i Forslaget „et saadant Tilshyn.“) Der staaer „et Tilshyn af den nævnte Art“, og det er jo det selv samme som „et saadant Tilshyn“, jeg synes endogsaa, at Udtrykket „et Tilshyn af den nævnte Art“ peger endnu bestemtere hen paa det foregaaende Stykke i Paragraffen, end om der stod „et saadant Tilshyn“.

Trier: Jeg er ikke ganske enig med den ærede Minister i, at „et Tilshyn af den nævnte Art“ netop betyder det, som den ærede Minister i dette Øjeblik mente. Det er Kvalifikationen hos Tilshynet, der er udtrykt eller ment at være udtrykt i Ordene „af den nævnte Art“, nemlig, at det skal være dertil egnede Mennesker. Med Hensyn til Ordet „beskikke“ er jeg ganske vist enig med den ærede Minister i, at det i sig selv ikke indeholder noget om Tvang, men saaledes som Sammenhængen her nuancerer Ordet, kan det ikke betyde andet, end at her er Tale om en Myndighed, der tillægges Kommuneraadet udover, hvad det som Regel kan gøre i disse Forhold. — Hvis det forholder sig saaledes, som den ærede Minister sagde, at Loven i sin Helhed kun omhandler de Plejebørn, der for Betaling ere i Huset hos Folk, saa tror jeg, at det vilde have været klarere, hvis det havde staaet udtrykkelig i Loven, men det gør det ikke. Der staaer bestemte Regler for dem, der have Børn i Huset mod Betaling, men der staaer intet om, at Loven i alle sine Bestemmelser i øvrigt kun handler om dem. Den almindelige Regel i § 1 er jo, at alle Plejebørn undergives offentligt Tilshyn. Naar der i § 3 staaer: „Tilshynet med Plejebørn overdrages til en eller flere o. s. v.“, siger denne Paragraf heller intet om, at det kun er en vis Art Plejebørn, og saaledes maatte paa flere Steder. Det, at Loven indeholder en Række særlige Bestemmelser for dem, der have Børn i Huset mod Betaling, udelukker ikke, at den i og for sig og paa andre Omraader kan række videre, saa hvis det er Meningen — og jeg er af samme Opfattelse som den ærede Minister, at det bør være Lovens Mening — at begrænse Tilshynet med Plejebørn, kan det i alt Fald ikke siges at være tydeligt udtrykt i Loven. Som dens Ordlyd nu er, er der fuld Anledning til at tale om den Modsigelse, der er mellem §§ 1 og 3. Jeg skal vedblivende anbefale, at man vedtager Vædringsforslaget, særlig ogsaa for, at denne Sag kan komme under fortat Behandling, og dette Spørgsmaal ikke skal